

ไต้หวัน

เมื่อก้าวออกจากขบวนรถซึ่งดูอย่างไรก็เหมือนรถไฟสายโนโซมิของประเทศญี่ปุ่นจะพบชานชาลาลอยฟ้าซึ่งถอดแบบมาจากสถานีรถไฟซิงกันเซนของญี่ปุ่นไม่ผิดเพี้ยน ขณะนี้รอบข้างมีตึกรามมองอะไรไม่เห็น แสงจากตัวเมืองก็อยู่ไกลลิบ

แต่ที่นี่ไม่ใช่ชนบทอันเขียวเหงา เมื่อลงบันไดเลื่อนไปก็จะพบกับพื้นที่อาคารสถานีอันมีรสนิ่ม สวยงามล้ำสมัยราวกับเป็นโลกอนาคต ละลานตาด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกล้ำสุดและคูตีมีสไตล์ในคราวเดียว ทุกอย่างยังใหม่เอี่ยมจนดูเงาวิ่งไปหมด

ป้ายประชาสัมพันธ์มีแต่ตัวอักษรจีน แต่อย่างน้อยป้ายขนาดใหญ่บนผนังยังเป็นภาพบุคคลคุ้นหน้า สมาชิกทั้งห้าของวงอาราชิกำลังโปรยยิ้มชักชวนให้ไปเยือนญี่ปุ่นช่วงฤดูหนาว

ปลายเดือนกุมภาพันธ์แล้ว ทว่าอากาศกลับอบอุ่นจนสวมชุดฤดูร้อนแล้วยังรู้สึกสบาย สภาพอากาศแทบไม่ต่างจากแถบยาเอะยามะ จังหวัดโอกินาวะซึ่งผิวกุ๋นเคย ที่นี้กับยาเอะยามะห่างกันไม่มากก็จริง แต่ไม่นึกเลยว่าจะใกล้เคียงกันขนาดนี้ อุณหภูมิก็คงต่างกันไม่เท่าไร

8 แฝมคติพิศวงของนักประพันธ์จีน Q 8

คาโยงะ อากิระผู้ล่วงสู่วัยสี่สิบแปดในปีนี้และดำรงตำแหน่งกรรมการสภาเทศบาลเมืองทาเคโทมิมานานปีกำลังสุดแสนเพลิดเพลลินกับสัมผัสจากดินแดนแห่งนี้ซึ่งเพิ่งมาเยือนครั้งแรก ช่างน่าแปลกที่เขายังรู้สึกเหมือนตัวเองยังอยู่ญี่ปุ่นทั้งที่ข้ามพรมแดนมาแล้ว

และผู้ให้เหตุผลออกมาได้ๆ คือโทริโฮริ อายากะ เลขาอนุกรรมาธิการวัยสี่สิบแปดในชุดสุทสตรีซึ่งร่วมทางมาด้วย "มีแต่ร้านค้าคูนตาทั้งนั้น"

ผู้ร่วมทางมากับเขาคืออีกคนคือโซเออิชิ เคโตะ ชายอายุสามสิบเก้าปีซึ่งเกิดและโตที่เกาะอิซิงากิแต่ก้าวหน้าจนได้เป็นถึงศาสตราจารย์แห่งบัณฑิตวิทยาลัย คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยโตเกียว เจ้าตัวอยู่ในชุดลำลองและกำลังเกาศีรษะ

"มีตั้งแต่ร้านมอสเบอร์เกอร์ ยามาซากิ สตาร์บัคส์ แล้วก็รอยัลโฮสต์อย่างกับอยู่ญี่ปุ่นเลยนะครับ เจริญยิ่งกว่าแถวบ้านผมที่มีอย่างมาแค่ร้านสะดวกซื้อท้องถิ่นชื่อซิวาร์ชะอีก"

ร้านรอยัลโฮสต์ หนึ่งในร้านอาหารที่เรียงรายอยู่ขึ้นป้ายเอาไว้ว่า '樂雅樂' เขาไม่รู้ว่าอ่านออกเสียงอย่างไร มันเป็นอักษรจีนตัวเต็มแบบดั้งเดิมที่ยากกว่าของจีนแผ่นดินใหญ่ซึ่งใช้ตัวย่อ กระนั้นป้ายประชาสัมพันธ์ทั้งหลายล้วนมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วยจึงเข้าใจง่าย

'轉運站' ก็คือ Bus Station หรือจุดจอดรถประจำทางนั่นเอง ส่วนป้ายซึ่งผู้ถูกครไปยังฝั่งตรงข้ามระบุว่าเส้นทางไป '臺鐵' TRA หรือก็คือรถไฟสายเก่า

"ไปกันเถอะ" คาโยงะเดินมุ่งหน้าไปยังชานชาลารถไฟ "รถไฟสายโตโจจะวิ่งออกสู่ชายหาด ต่อให้เป็นขบวนที่จอดทุกสถานีก็ใช้เวลาแค่สี่สิบนาทีก็ถึงทะเล"

อายากะเร่งฝีเท้าตาม "นำฟังพาสกับเป็นอาจารย์คาโยงะตามเคยนะคะ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเพิ่งเคยมาได้วันครั้งแรก"

"ฉันแค่จำมาจากหนังสือท่องเที่ยวเท่านั้นแหละ" เขายิ้มขึ้น "โซเออิชิคงก็ไม่เคยมาเหมือนกันใช่ไหม"

"ครับ" โสเออิชิหยุดยืนตรงหน้าช่องตรวจตัวอัตโนมัติ สองมือหมุนตัวสีขาวลึบกลางพื้พางๆ "เอ...มันต้องทำยังไงนะครับ"

คาโยงะถอนหายใจ "ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยคุณสมบัตินี้ ตั้งแต่ยังหนุ่มกลับต้องลืบท่าให้กับรถไฟชิงกันเซนของใต้หวันสินะ ไหนเอามาอีมหน่อย"

ชายสูงวัยกว่ารับตัวมาพลิกดู พบเครื่องหมายลูกศรพิมพ์อยู่ เมื่อสอดตัวเข้าช่องเสียบตามเครื่องหมาย ตัวก็ผลุบขึ้นมาจากด้านบนของคอกันทันที พอดึงมันออกมา ช่องตรวจตัวอัตโนมัติจึงยอมเปิดคอกันออก

โซเออิชิยิ้มหน้าเจื่อน "ขอบคุณครับ..."

"ไม่ต้องคิดมาก" คาโยงะลอดผ่านช่องตรวจต่อจากโซเออิชิ "บอกตามตรง ฉันก็มีเรื่องที่ไม่รู้เต็มไปหมด โส่งใจมากด้วยที่มาถึงสถานีไถจงนี้ได้อย่างราบรื่น"

คาโยงะก้าวไปตามทางเดินซึ่งไม่ค่อยมีผู้คนสัญจรผ่านทว่าอย่างน้อยก็ได้รับการทำความสะอาดอย่างดี เขาไหลคิดว่ากรรมกรเทศบาลเมืองทาเคโตะมีรุ่นเมื่อสิบกว่าปีก่อนคงไม่ปวดหัวกับเรื่องแบบนี้

เขาเปรยขึ้น "ฉันเคยได้ยินว่าเมื่อสมัยที่เรือขบวนยนต์ข้ามฟากของโอกินาวะยังให้บริการระหว่างเกาะอิซิงากิกับใต้หวัน คณะกรรมการสภาเทศบาลเคยข้ามมาดูงานฝั่งนี้บ่อยๆ ระยะทางก็ห่างกันแค่สองร้อยแปดสิบกิโลเมตรเท่านั้นเอง คิดไปคิดมา ยุคสมัยนี้ที่มีกรรมกรน้อยคนเคยข้ามฝั่งมาใต้หวันต่างหากละที่น่าแปลก"

"จริงด้วยนะคะ" อายากะพยักหน้า "แต่มันก็ช่วยไม่ได้ เพราะเส้นทางเดินเรือถูกตัดขาดตั้งแต่บริษัทเรือข้ามฟากล้มละลายเมื่อสิบกว่าปีก่อน"

"นั่นสิ มันอยู่ใกล้ชนิดที่อยู่สุดฝั่งตะวันตกของเกาะโยนาฮูนิยังเห็นเงาเกาะใต้หวันได้จริงๆ ด้วยซ้ำ แต่สิบปีมานี้การจะข้ามมาใต้หวันต้องเริ่มจากถ่อไปที่สนามบินนาฮาชิที่อยู่ทิศทางตรงกันข้ามและห่างออกไปร่วมสี่ร้อยกิโลเมตร จากนั้นค่อยบินข้ามเกาะที่ตัวเองอาศัยอยู่มายังเกาะใต้หวัน รู้สึกเสียเวลาซ้ำซ้อนชะมัด ถ้าเลือกได้ฉันอยากขึ้นเรือข้ามฟากมาที่ใต้หวันโดยตรง"

10 แพ้มคตีพิศวงของนักประเบีนอัฉฉริยะ Q 8

ต่อให้ต้องใช้เวลามากกว่าก็เถอะ"

โซเออิชิยังอุบอิบ "แต่บั้งเอิญผมเป็นพวกบ้อแบ่ แค่เล่นเกมของนินเทนโด 3DS ก็ต้องกินยาแก้เมาแล้ว ให้ขึ้นเรือข้ามฟากคงไม่ไหว โชคดีที่วิถีเดินทางเปลี่ยนไปตั้งแต่ปีก่อน สายการบินทรานส์เอเชียของไต้หวันนี่ยอดไปเลยนะครับที่มาเปิดเส้นทางบินแบบเช่าเหมาลำจากเกาะอิซิงากิ แต่น่าเสียดายที่มีแค่วันละเที่ยวตอนหนึ่งทุ่ม"

วันนี้พวกคาโยะเสร็จจากงานก็มุ่งตรงไปยังสนามบินของเกาะอิซิงากิ แล้วใช้บริการสายการบินดังกล่าวเพื่อขึ้นเครื่องบินใบพัดมายังสนามบินฮวาเหลียนทางชายฝั่งตะวันออกของเกาะไต้หวันโดยใช้เวลาเพียงหนึ่งชั่วโมง ยี่สิบนาที จากนั้นต่อไฟล์ตบินในประเทศมายังสนามบินนานาชาติไทเป ตามด้วยขึ้นรถไฟชิงกันเซนที่สถานีไทเปตอนสองทุ่ม

ขณะนี้สามทุ่มกว่าแล้ว การออกแบบอาคารสถานีโดจงแห่งนี้ดูไร้ที่ติ ตารางการเดินทางแม่นยำไม่มีคลาดเคลื่อน ทั้งสามเดินไปตามทางซึ่งไร้รั้วกัน จนกระทั่งเห็นช่องตรวจตั๋วของรถไฟสายเก่า กระทั่งตู้ขายตั๋วอัตโนมัติของที่นี่ก็คล้ายคลึงกับของสถานีรถไฟ JR ที่ญี่ปุ่น

นายสถานีเฝ้าอยู่เพียงคนเดียว อายากะโพล่งออกความเห็นหน้าช่องตรวจตั๋วซึ่งปราศจากผู้โดยสาร "เฮ้อ เห็นแล้วนึกถึงชาวโอกินาวะที่ไม่มีรถไฟฟ้าให้ใช้นะคะ"

คาโยะะยักไหล่ "เฉพาะชาวรอบเกาะอิซิงากิต่างหาก แต่เมืองนาฮาชิยังมีรถรางนะ"

"แต่ได้ข่าวว่าเปิดวิ่งไม่ทันไรก็มีเด็กถูกระดูหนึบจนผู้โดยสารทั้งหมดต้องกรูไปช่วยดันประตูออกมาไม่ใช่หรอคะ รถไฟฟ้ายังเร็วเกินไปสำหรับชาวเมืองนาฮาชิจริงๆ นั่นแหละ"

"เดี๋ยวละ อย่าเที่ยววิพากษ์วิจารณ์แบบนี้สิ การที่ทุกคนช่วยเหลือกันเป็นเรื่องดีออก"

ต่อรถอีกสายเดียวก็จะถึงจุดหมายแล้ว การเดินทางครั้งนี้ยิ่งใกล้จุดหมายทุกคนก็ยิ่งกระวนกระวายขึ้นเรื่อยๆ

คาโยะจะควักสมุดจดออกมา จุดหมายปลายทางคือสถานีเล็กๆ ซึ่งไม่ปรากฏบนหนังสือท่องเที่ยว แต่เขาอาศัยตามเส้นทางจากพนักงานชาวไต้หวัน ที่ศูนย์ประชาสัมพันธ์ในสนามบินฮวาเหลียนมาแล้ว บรรทัดที่เขียนว่า '高鐵 - 台中站下车' ก็คือเส้นทางที่ผ่านมา โดยคำว่า '高鐵' หมายถึงรถไฟชิงกันเซินของไต้หวัน อักษร '站' อ่านว่า 'จั้น' แปลว่าสถานี บรรทัดถัดมาคือ '汽車 - 終點、碼頭站下车' คำว่า '終點' ก็คือสถานีปลายทาง การเดินทางครั้งนี้ใกล้ถึงจุดหมายแล้ว

โซเออิชิลากันัวไปตามแผนผังเส้นทางเดินรถบนผนังแล้วเคาะเบาๆ ตรงจุดล่างสุด "เจอแล้ว ตรงนี้ไงครับ"

สถานีโถงจะมีรถไฟวิ่งแยกย่อยออกไปอีกหลายสาย และหนึ่งในนั้นมีคำว่า '碼頭站' ระบุอยู่บนสถานีปลายทาง

อายากะยิ้มเกร็ง "กว่าจะไปถึงคงประมาณสี่ทุ่ม ไม่รู้ว่าฝ่ายนั้นจะตื่นอยู่หรือเปล่านะคะ"

คาโยะเริ่มรู้สึกอึดครึ้มในอก ความว้าวุ่น กังวล และร้อนใจซึ่งพยายามมองข้ามมาตลอดพลันก่อตัวอีกครั้ง

"ต่อให้เข้านอนแล้วก็ต้องปลุกขึ้นมา" เขาพิมพ์ตอบ "อุตสาหกรรมทุนควักเนื้อตัวเองต่อมาถึงที่นี่ ใครจะบ่นยังงั้นก็ไม่สนแล้ว"

ทะเลยามค่ำคืน

รถไฟมุ่งหน้าสู่ '碼頭站' แบบจอดทุกสถานีที่พวกคาโยงะเลือกนั่ง เป็นรถสองตู้ขบวน ภายในเป็นเก้าอี้ยาวแบบเดียวกับรถไฟโดยสารของญี่ปุ่น อีกเจ็ดสถานีกว่าจะถึงปลายทาง ทว่าแต่ละแห่งล้วนไม่ต่างจากสถานีร้าง แทบไม่มีผู้โดยสารขึ้นลง รอบข้างมืดสลัว ไฟข้างทางก็มีเพียงรอบสถานี พอรถไฟเริ่มเคลื่อนออกมา นอกหน้าต่างก็ถูกปกคลุมด้วยความดำมืดจนมองอะไรไม่เห็น

ทั้งสามนั่งโคลงเคลงในรถไฟฟ้าโดยไม่สนทนาอะไรกันเลย

ด้วยความว่างจัด คาโยงะจึงควักพจนานุกรมจากกระเป๋า เปิดหาคำว่า '碼頭站' ซึ่งเป็นชื่อสถานีจุดหมาย

ชื่อสถานีนี้อ่านว่าหมาโต...แปลเป็นภาษาญี่ปุ่นได้ว่าอยู่เรือหรือไม้ก็ทำ เทียบเรือ มันเป็นสถานีริมชายทะเลก็เลยตั้งชื่อตรงตามตัวเลยสินะ คาโยงะ คาดเดาเอาเอง

ผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง รถไฟลดความเร็วและเข้าสู่ชานชาลาสถานีปลายทาง

ประตูรถเปิดออก อุณหภูมิภายนอกต่ำเล็กน้อยคงเพราะอยู่ใกล้ชายฝั่ง

คาโยงะก้าวลงสู่ชานชาลาพร้อมอายากะและโซเออิชิ

สถานีนี้นั่งว่างเปล่า ไม่มีอะไรเลยนอกจากม้านั่งไม้ตัวยาวซึ่งสีหลุดลอกกับเพิงที่ปกคลุมได้แค่ตัวม้านั่ง ไม่มีกระทั่งช่องตรวจตั๋ว อาคารไม้หลังเล็กที่ขณะนี้ปิดอยู่คงเป็นที่ทำการสถานี

อายากะเอ่ยขึ้นหลังจากลงบันไดออกมานอกสถานี "โอโห สวยจัง... อย่างกับอ่าวคาบิระของเกาะอิซิงากิเลยนะคะ"

ต้นมะพร้าวโยกตามแรงลมเป็นเสียงแซ่กๆ เรื่องที่ถูกผูกอยู่กับท่าเทียบเรือขนาดเล็กขยับขึ้นลงแผ่วเบา ความมืดมิดเบื้องหน้าก็คือทิวทัศน์ของช่องแคบได้หวั่น แม้ดวงจันทร์ยังไม่โผล่ขึ้นมาแต่ยังพอมองเห็นคลื่นทะเลต้องแสงเป็นระยະ

แสงไฟด้านนอกส่องให้เห็นเขตชุมชนบ้านคอนกรีตชั้นเดียวซึ่งตั้งรายล้อมท่าเรือ

นั่งรถไฟจากสถานีโถงมาทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ประมาณสี่สิบกิโลเมตร ที่นี่คือชานนครจิงฮว่าซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองลู่กั๋ง ตั้งอยู่ตอนกลางของชายฝั่งตะวันตกบนเกาะได้หวั่น หมู่บ้านชาวประมงแห่งนี้อยู่ห่างจากแหล่งท่องเที่ยวและมีชาวบ้านเพียงร้อยคนอาศัยอยู่อย่างเงียบสงบ

เกาะนี้ซึ่งคงประสบภัยจากพายุโดยตรงบ่อยพอๆ กับโอกินาวะจึงแทบไม่พบบ้านเรือนซึ่งทำจากไม้ หน้าต่างตามบ้านส่วนใหญ่ยังมีแสงไฟและเสียงจากโทรทัศน์เล็ดลอดออกมา โชคดีที่ดูเหมือนยังไม่ถึงเวลาเข้านอนของชาวบ้านแถบนี้

ทั้งสามเดินไปตามถนนสายเล็กขรุขระซึ่งไม่ลาดยางจนออกสู่ถนนสายหลักของชุมชนแห่งนี้ กระนั้นถนนซึ่งแคบไม่ต่างจากในชอยก็ยังมีผู้คนเพียงบางตา บ้านริมถนนดัดแปลงด้านหน้าให้เป็นร้านค้า คนชราซึ่งคงเป็นเจ้าของร้านค้าปลีกกำลังยืนคุยกับลูกค้าชายวัยกลางคน แนนอนว่าใช้ภาษาจีนซึ่งพวกเขาฟังไม่รู้เรื่อง

คาโยงะหลุบตามองสมุดจด เขามีธุระกับร้านที่ชื่อ '蒜香小捲 (หมี่กึ่งผัดกระเทียม)'

14 แป้มคติพิศวงของนักประเณินอัจฉริยะ Q 8

ในตอนนั้นเอง อายากะซึไปข้างหน้า "ร้านนั้นหรือเปล่าคะ"

เมื่อเงยมองก็พบร้านแผงลอยซึ่งหญิงชรากำลังผัดอาหารด้วยกระทะจีน ป้ายผ้าหน้าร้านเขียนเอาไว้ว่า '蒜香小捲'

เขาตรงเข้าไปอย่างประหม่า ลิ่งที่อยู่ในกระทะจีนซึ่งไฟพวยพุ่งคือขิง กระเทียม และขึ้นฉ่ายได้หวั่น ปรงรสด้วยพริกหนึ่งหยิบมือตามด้วยซีอิ้วและ น้ำมันงา

หญิงชราหยุดมือแล้วมองมา "หนีน้าว"

คาโยงะออกอาการว่าวุ่น ภาษาไต้หวันโดยหลักแล้วก็เหมือนภาษาจีนกลาง เขาต้องหันไปถามโซเออิซึว่า "นายพูดได้หรือเปล่า"

"ไม่ได้เลยครับ" อีกฝ่ายสายหน้า "ผมไม่รู้ภาษาจีนเลย..."

อายากะตอบโดยไม่รอช้าเช่นกัน "ฉันก็เหมือนกันค่ะ แต่ถนัดพูดสำเนียงยาอะยามะให้เหมือนภาษาจีน"

ข้างเป็นความสามารพพิเศษที่ไร้ประโยชน์ เขาฟังแล้วถอนหายใจหันกลับไปหาหญิงชรา "เอ่อ...พวกผมมาจากญี่ปุ่นครับ มาตามหาคนชื่อโอซุนอนุน เขาแนะนำมาในอีเมลว่าให้เข้ามาติดต่อคุณ"

หญิงชราดูจะฟังไม่รู้เรื่องจึงเอาแต่นิ้วหน้ามองมา

แย่งละสิ เขาเคยได้ยินว่าผู้สูงอายุจำนวนไม่น้อยในไต้หวันพูดภาษาญี่ปุ่นได้ แต่คงไม่ใช่กับเธอคนนี้ ชื่อโอซุนอนุนอ่านออกเสียงเป็นภาษาจีนว่าอย่างไร ก็ไม่รู้เสียด้วย

ด้วยความสนใจ คาโยงะยื่นสมุดจดซึ่งเขียนชื่อโอซุนอนุนไปทางหญิงชรา อีกฝ่ายออกอาการอึ้งทันที

หญิงชราคนนั้นตะลึงจนถอยกรูดแล้วรัวคำพูดเป็นชุด

"ปะ..." อายากะเข้าไปถามอย่างหวาดๆ "เป็นอะไรหรือเปล่าคะ"

ทว่าหญิงชรายังรัวภาษาถิ่นอย่างตื่นเต็น ตามด้วยเสียงหัวเราะลั่นๆ จากนั้นเธอก็กลับหลังหันวิ่งไปยังทางเข้าบ้านซึ่งอยู่ด้านหลังแผงลอยทั้งให้พวกคาโยงะได้แต่ยืนที่อยู่อู่ตรงนั้น

โซเออิซึเหลือบมองกระทะจีนแล้วพึมพำ "เตาไฟยังเปิดค้างอยู่เลย..."

จนกระทั่งวัดดุสิตในกระทะเริ่มส่งกลิ่นไหม้ ชายร่างผอมคนหนึ่งจึงปรากฏตัวจากประตูบ้าน

เขาสวมเสื้อเชิ้ตคอกว้างกับกางเกงเประอะเปื่อน ใบหน้ารูปไข่ไว้หนวดเครายาวจนเป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่มผมคุดแล้วเหมือนกำลังสวมหมวกโม่่ง อายุหน้าจะราวสามสิบห้า นับว่าหนุ่มกว่าที่คาดไว้มาก

ชายคนนั้นจับจ้องมาไม่วางตาแล้วเข้ามาพูดจึงมำเป็นภาษาได้หวั่นซึ่งฟังไม่รู้เรื่องตามเคย

จากนั้นเขาก็เปลี่ยนมาพูดภาษาญี่ปุ่นได้อย่างสิ้นไหล "อิม แปลว่าคุณก็คืออาจารย์คาโยงะ?"

"...ส่วนคุณก็คงเป็นไอซุนอนโซใหม่"

"ใช่ครับ แต่ถ้าอ่านตามภาษาของที่นี่ก็ต้องเป็นหวงซุนหยุน ยินดีที่ได้รู้จักครับ"

"ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน พูดภาษาญี่ปุ่นเก่งมากเลยนะ"

"ผมเคยไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยซางะนะครับ..."

โซเออิซิดามบ้าง "มหาวิทยาลัยซางะ? หมายถึงที่ศูนย์วิจัยพลังงานทางทะเลนะเหรอ ศูนย์แห่งนั้นได้ชื่อว่าล้ำสมัยที่สุดในการวิจัยศาสตร์แขนงนั้นเชียวล่ะ"

หวงซุนหยุนยิ้มแห้งแบบเขินๆ แล้วกล่าวถ่อมตัว "แต่ตกลงร้ายนะครับที่ทางมหาวิทยาลัยไม่แยแสทฤษฎีของผม งานวิจัยเลยเพิ่งสำเร็จผลเอาตอนกลับมาที่นี่ และถึงการทดลองจะประสบความสำเร็จแต่ก็ไม่มีหนทางจะขยายผลในระดับที่ใหญ่กว่านั้น"

คาโยงะไม่อาจสะกดกลืนความคาดหวังซึ่งมีแต่จะพอกพูนขึ้น "ขอโทษที่ต้องเร่ง แต่ช่วยแสดงให้ดูเลยได้ไหม"

"ได้แน่นอนครับ" หวงซุนหยุนรีบคำทันทีแล้วเริ่มเดิน "ตามมาทางนี้เลย"

จุดหมายที่อีกฝ่ายพาไปคือโกดังขนาดกลางซึ่งอยู่ข้างบ้าน มันก่อจากคอนกรีตเช่นกันแต่สภาพทรุดโทรม ผนังภายนอกมีลายแตกร้าวทั้งแนวตั้ง

16 แพ้มคตีพิศวงของนักประเณอัจฉริยะ Q 8

และแนวขวาง หลังคาอิฐแหงเป็นแหงๆ เผยให้เห็นโครงเหล็กภายใน

ลิ่งที่สะดุดตาก่อนเพื่อนท่ามกลางความมืดคือดวงไฟ LED ขนาดเล็กบนโต๊ะกลม มันส่องสว่างจากโทรศัพท์มือถือซึ่งถูกเสียบชาร์จแบตฯ อยู่ ดูเหมือนว่าถึ้นไกลปืนเที่ยงแบบนี้จะมีไฟฟ้าใช้และคลื่นโทรศัพท์มือถือส่งถึงตามปกติ

โดยรอบสว่างขึ้นแล้วเพราะหวงเปิดไฟดวงกลม

สภาพภายในอันวรรุงรังปรากฏขึ้น อุปกรณ์ทดลองฝุ่นจับกับแผ่นกระดาษนับไม่ถ้วนซึ่งกระจายเต็มพื้น ชุดอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ซึ่งประกอบกันอย่างเป็นเรื่องเป็นราวพอสมควร ทว่ามัดสายไฟเริ่มมีหยากไย่จับ

ไม่นานนัก ชายอีกคนก็โผล่เข้ามา เขามีใบหน้ารูปไข่เช่นกันแต่ไ้ผมทรงสกินเฮด สวมชุดหมี อายุน่าจะไล่เลียกับหวง

หวงเอ่ยแนะนำ "เขาชื่อหลินเฟิงเป็นคู่หูของผมครับ ทีนี้เรื่องตัวอย่างที่จะใช้สาธิต เอ...เอาไปไว้ไหนนะ"

หวงเดินไปทางกองสารพัดข้าวของซึ่งดูแล้วไม่ต่างจากขยะ โยนชิ้นส่วนอุปกรณ์เครื่องจักรและขวดน้ำยาออกมาเรื่อยๆ สุดท้ายจึงใช้มือทั้งสองยกของชิ้นหนึ่งออกมา

"เจอแล้ว อยู่นี่"

คาโยงะถึงกับพูดไม่ออก อายากะกับไซเออิชิดูจะรู้สึกไม่ต่างกัน

ตัวอย่างซึ่งอีกฝ่ายนำออกมาเป็นแคปล่องหรือกรวยขนาดใหญ่เท่านี้เอง

ปากกรวยตอนบนมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามสิบเซนติเมตร ท่อที่ยาวลงมาด้านล่างมีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสามเซนติเมตร ยาวประมาณห้าสิบเซนติเมตร ทั้งชิ้นน่าจะทำจากอะคริลิกซึ่งมองเห็นภายในได้ชัดเจนตั้งโมเดลจำลองโปร่งใสไม่มีสี

ภายในท่อดูมีตัวกรองซึ่งทำจากเยื่อกระดาษสีขาว รุละเยียดมากชนิดที่เห็นโคลนลงไปก็คงได้ออกมาเป็นน้ำใสในระดับหนึ่ง แต่ทว่า...

ไซเออิชิจับจ้องตัวกรองในท่อปลางเอียงคองง "อืม...ลำพังเยื่อกรองเปล่าๆ แค่นี้จะให้ได้ผลจริงหรือ"

คาโยะซึ่งคิดแบบเดียวกันเหลือบมองหวงอย่างเคลือบแคลง
หวงซุนหยุนตอบชัด "ไม่แปลกหรือครับที่เชื่อไม่ลง ผมเห็นปฏิกริยา
แบบนี้มาจนชินแล้ว ดังนั้นเราออกไปทดลองให้เห็นจริงเลยดีกว่า ไปเหวิน
ปู้หรือเจี้ยนหรือแปลตามภาษาของพวกคุณได้ว่าลืปากว่าไม่เท่าตาเห็น เชิญ
ไปพิสูจน์ด้วยตาของคุณเองเลยครับ"

เรียวนต์

คาโยะกับอายากะและโซเออิกกลับไปทำเรืออีกครั้ง หวงกางใบเรียวนต์ขนาดห้าถึงสิบคนนั่งแล้วเชื้อเชิญแขกให้ลงเรือ เรียวนต์พาผู้โดยสารทั้งคณะออกจากท่าสู่ท้องทะเลยามค่ำคืนโดยมีหลินเฟิงทำหน้าที่เป็นผู้ขับ

รอบๆ มีแต่ผืนทะเลดำมืด หวงยื่นบีกเกอร์ใบค่อนข้างใหญ่ให้คาโยะ "เชิญตักน้ำขึ้นมาลิ้มรับ น้ำทะเลที่นี้ใสพอๆ กับของหมู่เกาะยาอะยามะ แดมยังสะอาดด้วยครับ"

อายากะเคลื่อนเลนส์กล้อง HDD เข้ามาพร้อมแหล่งกำเนิดแสงจ้า เธอทำหน้าที่บันทึกภาพทุกกระบวนการทดลองภายใต้แสงกลางเงามืดนี้ คาโยะชะงักตัวไปนอกเรียวนต์แล้วตักน้ำทะเลเข้ามาในบีกเกอร์ จากนั้นนำมาจิบเล็กน้อย

...เค็ม แห้งละ น้ำทะเลเอามาดื่มตรงๆ ไม่ได้เพราะอาจทำให้เกิดภาวะขาดน้ำ

หวงจับกรวยอะคริลิกขนาดใหญ่ตั้งบนพื้นเรียวนต์ ปลายท่อมีบีกเกอร์อีกใบจอร์อยู่ บีกเกอร์ใบนั้นยังว่างเปล่า

คาโยะเทของเหลวจากบีกเกอร์ในมือตัวเองลงในกรวย

น้ำไหลจากปากกรวยลงสู่ท่อด้านล่าง มันผ่านตัวกรองแล้วหยดลงสู่
 บีกเกอร์ที่วางอยู่บนพื้น กล้องวิดีโอของอายากะจับภาพความเป็นไปเหล่านั้น
 อยู่ โซเออิชิจดจ้องโดยแทบลืมหายใจเช่นกัน

และเมื่อน้ำทะเลทั้งหมดถูกกรองออกมาจนหยดสุดท้าย คาโยงะไม่รอช้า
 คว้าบีกเกอร์บรรจุน้ำที่ผ่านตัวกรองขึ้นมา

เขาเอียงบีกเกอร์ให้น้ำไหลเข้ามาในปากอย่างหวาดๆ

ทันใดนั้น ความตื่นตะลึงพลันแล่นทั่วร่าง หลอดลมอุดตันจนแทบสำลัก
 โซเออิชิรีบเข้ามาช่วยลูบหลัง "เป็นอะไรหรือเปล่าครับ!?"

"ทะเล...ทำบ้าอะไร หยุตเลย" คาโยงะสั่งห้ามขณะยังโอบเบาๆ "ทำเอา
 ฉันกลืนลงไปจนได้"

"นี่คุณกลืนลงไปแล้วเหรอครับ กลืนน้ำทะเล?"

"เปล่า...นี่มันไม่ใช่ น้ำทะเลแล้ว"

"หือ?" โซเออิชิเบิกตาตะลึง "หมายความว่า..."

เขาลองจิบน้ำในบีกเกอร์อีกครั้ง ไม่ผิดแน่ มันคือน้ำบริสุทธิ์ไร้กลิ่น
 ไร้รสของแท้

โซเออิชิรีบเปิดกระเป่าแล้วควักกล้องจุลทรรศน์กับเครื่องวัดค่าการ
 หักแสงขึ้นมา เขากล่าวขออนุญาตแล้วจุ่มหลอดดูดลงไปบีกเกอร์ ดูด
 ของเหลวข้างในขึ้นมาหยดลงในแผ่นแก้วเก็บตัวอย่างหนึ่งหยดแล้วนำไปติดตั้ง
 กับกล้องจุลทรรศน์ สุดท้ายจึงตั้งกล้องจุลทรรศน์ลงบนพื้นเรือแล้วก้มตัวลง
 ไปส่องมอง

ขณะคาโยงะยืนลุ่มนออยู่นั้น หวงก็ยื่นบีกเกอร์อีกใบมาให้ "อันนี้เป็นน้ำทะเล
 ก่อนผ่านการกรองครับ เอาไปส่องเปรียบเทียบดูด้วยก็ได้"

ดูเหมือนต้องใช้เวลาพอสมควรในการทำให้ส่วนประกอบของน้ำระเหยไป
 แต่สุดท้ายโซเออิชิซึ่งส่องกล้องมาตลอดก็เงยหน้าขึ้นมา ดวงตาเบิกกว้างตั้ง
 เฟ็งเจอะอะไรน่าตื่นตะลึง

"มันคือน้ำบริสุทธิ์ครับ!" เขาตะโกนด้วยความตื่นเต้น "ส่วนประกอบ
 ของเกลือถูกขจัดไปหมด...ขอเวลาสักครู่นะคะครับ"

20 แป้นคิตพิทวงของนักประเเป็นอัจฉริยะ Q 8

โซเออิชิใช้หลอดหยดดูดน้ำทะเลขึ้นมาบนแผ่นแก้วเช่นกัน จากนั้นนำไปส่องเปรียบเทียบส่วนประกอบ

หลังจากใช้เวลาจนเต็มที่ เขากล่าวสรุปด้วยสีหน้าทึ่งไม่หาย "ไม่ต้องสงสัยเลยครับ กรวยกรองที่คุณวางทำขึ้นมาช่วยลดความเข้มข้นของเกลือในน้ำทะเลลงจากสามจุดห้าเปอร์เซ็นต์เหลือศูนย์จุดศูนย์ห้าเปอร์เซ็นต์ จุลินทรีย์หรือตะกอนทั้งหลายก็ถูกกรองออกไปเกือบหมด นี่คือการบวนการทำน้ำจืดจากน้ำทะเลที่สมบูรณ์แบบ!"

คาโอยะบอกตัวเองให้เยือกเย็นเข้าไปท่ามกลางความรุ่มร้อนที่ก่อตัว สิ่งที่เขาต้องนำกลับไปคือข้อเท็จจริงอันตรงไปตรงมา ว่าแล้วเขาจึงขอให้ทำการทดลองอีกครั้ง โดยครั้งนี้เขาจะเป็นคนลงมือทุกกระบวนการ

เริ่มจากใช้ปั๊กเกอร์เปล่าตักน้ำทะเลขึ้นมาแล้วเทลงในกรวย ภายในกรวยใส่นี้ไม่มีกลไกอะไรเลยนอกจากเยื่อกรอง น้ำที่หยดออกมาจากท่อกรองเก็บไว้ในปั๊กเกอร์อีกใบ สุดท้ายส่งให้โซเออิชินำไปตรวจสอบองค์ประกอบของน้ำ

เจ้าตัวหันมายิ้มให้ "ตรวจดูก็ครั้งผลก็เหมือนเดิมครับ มันเป็นน้ำบริสุทธิ์ระดับที่ใช้ดื่มกินได้ นำไปใช้ในการอุปโภคบริโภคทั้งอย่างนี้ได้เลยครับ"

ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยคุณสมบัติน้ำให้การรับรองหนักแน่น ดังนั้นไม่ต้องเกรงอกเกรงใจอะไรอีกแล้ว คาโอยะกระดกปั๊กเกอร์น้ำกรองตั้งเหยือกเบียร์ของเหลวที่กลืนลงไปนั้นสร้างความสดชื่นให้โดยไร้รสเค็ม ผ่านลงคอโดยทิ้งไว้เพียงรสกลมกล่อมดั่งน้ำแร่

เขาตีมนเกลี้ยงแล้วถอนหายใจออกมาในที่สุด

ตามด้วยเสียงหลุดพึมพำด้วยความประทับใจ "วิเศษมาก..."

แสงไฟดับลง อายากะปิดกล้องแล้วกล่าวกับเขาด้วยน้ำตาคลอเบา "อาจารย์ คุณค่าจริงๆ นะคะที่ตัดสินใจมา"

โซเออิชิจะตื่นตื่นจนเกือบอาการไม่อยู่เช่นกัน "นี่มันเทคโนโลยีในฝันเลยนะครับ ที่ผ่านการทำน้ำจืดจากน้ำทะเลต้องอาศัยเครื่องมือเครื่องมืองูชุดใหญ่ มหาวิทยาลัยโตเกียวของผมกำลังวิจัยและพัฒนาโรงผลิตน้ำจืด

ต้นทุนต่ำกับบริษัทเอกชนถึงสิบเจ็ดแห่ง อย่างเช่นบริษัทโทเร ฮิตาชิ มิตซูบิชิ เฮฟวี่อินดัสตรี หรือโตชิบา...แต่ถึงอย่างนั้นการสร้างโรงผลิตก็ยังคงใช้งบไม่ต่ำกว่าสามพันล้านเยน ยังไม่รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานก้อนใหญ่ เพราะต้องใช้ระบบกรองแบบพิเศษที่เรียกว่ารีเวอร์สออสโมซิสแล้วอาศัยแรงดันสูงในการลดความเข้มข้นของส่วนประกอบของเกลือในน้ำทะเล"

คาโยงะถามโซเออิชิ "โรงผลิตน้ำจืดจากน้ำทะเลที่ฟุคุโอกะก็ใช้ระบบนั้นใช่ไหม"

"ครับ และเครื่องมือเครื่องมือของมันก็ใหญ่มหึมา ตั้งแต่เครื่องสูบลมกรองน้ำทะเล บัมพ์น้ำบ่อน้ำบาดาล ระบบกรองชั้นที่หนึ่ง บัมพ์น้ำเพื่อส่งเข้าระบบรีเวอร์สออสโมซิส เยื่อกรองเพื่อความปลอดภัย กังหันขับเคลื่อน ระบบรีเวอร์สออสโมซิสแรงดันสูง แท็งก์น้ำอุตสาหกรรม เครื่องสูบน้ำอุตสาหกรรม... ทั้งโรงผลิตกินเนื้อที่ถึงสี่หมื่นหกพันตารางเมตร ค่าก่อสร้างและติดตั้งกว่าสี่หมื่นล้านเยน ถ้าไม่ทุ่มงบประมาณนั้นก็ผลิตน้ำไม่เพียงพอกับความต้องการกับการอุปโภคบริโภคของชาวเมืองฟุคุโอกะครับ แต่กับกรรมวิธีนี้..."

หวงซุนหยุนพยักหน้า "ไม่ต้องลงทุนด้วยเครื่องจักรอุปกรณ์เลยครับ แค่สูบน้ำทะเลมาผ่านเยื่อกรองก็ได้น้ำดื่มน้ำใช้แล้ว"

"ไต่ยืนหรือเปล่าครับ!?" โซเออิชิตาเป็นประกาย "ไม่มีชาติไปกว่านี้อีกแล้วสำหรับเกาะซาเทรุมะที่ไม่มีทั้งบ่อและพื้นที่สร้างโรงงาน ปัญหาภัยแล้งจะสิ้นสุดลงตรงนี้ นี่จะเป็นจุดเปลี่ยนประวัติศาสตร์ของเกาะที่เผชิญปัญหาขาดแคลนน้ำมาตลอดครับ"

จุดเปลี่ยนประวัติศาสตร์ คำพูดนั้นดังก้องในหัวของคาโยงะ เขาคือกรรมการสภาเทศบาลผู้จะปฏิบัติและช่วยเปลี่ยนเกาะแห่งนั้น อนาคตอันเรืองรองด้วยความหวังรอคอยเขาอยู่

ทว่า...ยังติดปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง ตอนนี้พวกเขายังเป็นแค่ผู้ได้พบเห็นเทคโนโลยีใหม่ แต่ไม่ใช่ผู้ครอบครอง

คาโยงะหันกลับไปหาหวงซุนหยุน "เอ่อ...คุณหวง พวกเราคงไม่ใช่คนกลุ่มเดียวที่คุณเสนอขายเทคโนโลยีนี้ใช่ไหม"

22 แพ้มคตีพิศวงของนักประเเบินอัจฉริยะ Q 8

"แน่นอนอยู่แล้วครับ" หวงเอากรวยไปเก็บเรียบร้อยแล้ว "ผมส่งอีเมลไปหารัฐบาลหรือผู้บริหารวิสาหกิจเอกชนทั่วโลกที่กำลังเผชิญปัญหาภัยแล้ง" แปลว่าคู่แข่งมีจำนวนนับไม่ถ้วนเลยสินะ คาโยงะคิดแล้วถามต่อ "ในอีเมลของคุณระบุว่าอยากขายสิทธิการผลิตและใช้งานเขื่อกกรองน้ำทะเลให้เป็นน้ำจืดนี้"

"ถ้าผมจะจดสิทธิบัตรก็ต้องเปิดเผยข้อมูลวัตถุดิบและสารพัดขั้นตอนพิเศษในการผลิตเขื่อกกรอง ตอนนีผมจึงยังเก็บไว้เป็นความลับเพราะกลัวถูกลอกเลียนแบบครับ ตั้งใจไว้ว่าจะขายข้อมูลการผลิตเขื่อกกรองและสูตรเคมีให้เจ้าใดเจ้าหนึ่งถือครองแบบผูกขาดครับ"

"คือจะเปิดประมูลอย่างนั้นหรือ...ถ้าอย่างนั้นฝ่ายฉันคงไม่มีทางสู้ประเทศมหาเศรษฐีคงชนะอยู่แล้ว"

"เปล่าครับ การจะเปิดประมูลอย่างเป็นทางการเพื่อชิงสิทธิ์ของข้อมูลซึ่งไม่ได้จดสิทธิบัตรอะไรไว้เลยขัดกับกฎหมายของหลายประเทศ ดังนั้นถ้าพวกเราตกลงกันตรงนี้ได้ ผมก็จะยอมยกสิทธิ์ให้ฝ่ายคุณครับ"

คาโยงะถึงกับอึ้ง "คุณ...พูดจริงหรือ"

"ครับ เพราะคุณเป็นคนแรกที่ยอมต่อมาไกลถึงนี้ แต่ราคาไม่ถูกหรอกนะครับ เพราะผมทุ่มเทเงินและเวลาไปไม่น้อยในการพัฒนามันขึ้นมา ถึงจะสู้งบประมาณในการสร้างโรงงานไม่ได้ก็เถอะ"

"อืม...เรื่องนั้นฉันเข้าใจ"

ที่ว่าคาโยงะยังอดหนักใจไม่ได้ ตอนนี้เขาไม่ได้อยู่ในฐานะตัวแทนสภาเทศบาล ที่มาดูงานในวันนี้ก็ตัดสินใจเองตามลำพัง

แต่ถ้ากลับไปโดยไม่ทำอะไร ระหว่างนั้นก็อาจมีลูกค้ำรายอื่นดอตมาทำสัญญาตัดหน้า

เขาคิดหนักอยู่นานจนกระทั่งเกิดข้อสงสัยหนึ่งจึงตัดสินใจถาม "คุณหวังถ้าวันนี้คุณทำสัญญากับฝ่ายฉันแล้ว วันรุ่งขึ้นมีคนติดต่ออีกล่ะจะทำยังไง"

"แน่นอนว่าผมจะไม่เจรจาด้วยครับ เพราะมันเป็นสัญญาผูกขาด"

"ถึงจะยืนยันแบบนั้น...แต่อีกฝ่ายก็อาจถือไม่เลิกไข่ไหมล่ะ"

"ไม่ต้องห่วงหรอกครับ" หวงซุนหยุนยิ้มแล้วขยิบตาให้ "คุณยายที่แฝงลอยจะช่วยทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ให้เอง ชาวฝรั่งเศสจากเกาะตาสีตีสั่งเมลมาว่าพ่อรุ่นนี้จะเดินทางมาหา แต่ผมจะไม่ซ่องแวะแน่นอน ขอรับประกันเลยครับ ชาวไต้หวันไม่พูดโกหกหรอก"

แฉร์แฉ วัวร์ ชายหนุ่มชาวฝรั่งเศสซึ่งอาศัยบนเกาะตาสีตีสถูกลงมาไต้หวันด้วยเหตุผลที่ว่าเขาเชี่ยวชาญภาษาจีนกลาง จุดหมายปลายทางในครั้งนี้คือหมู่บ้านชาวประมงซานนครจิงฮว่า ตอนใต้ของเมืองลู่กั๋ง

ลิปเอ็ดนาฟิกาเศษ เขาลงรถไฟที่สถานีปลายทางที่ชื่อหมาไถวและมองเห็นชุมชนซึ่งรายล้อมท่าเรืออันเรียบง่ายอยู่ไม่ไกล

ท้องทะเลสีครามของช่องแคบไต้หวันแผ่ขยายภายใต้ผืนฟ้าสดใสสายรุ้งบางๆ ลอยอยู่เหนือเส้นขอบฟ้าไกลลิบ บ้านคอนกรีตชั้นเดียวตั้งกระจุกอยู่บนพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ด้วยต้นมะพร้าว เขาเลาะผ่านถนนแคบเหมือนอยู่ในตรอกจนกระทั่งเข้าสู่ใจกลางชุมชน

แฝงลอยที่ขึ้นป้ายผ้าว่า '蒜香小捲 (หมักัดกระเทียม)' ค้นหาได้ไม่ยากจากบรรดาร้านค้าที่เรียงรายริมถนน

กระทะจิ้นถูกตั้งไฟเอาไว้โดยยังไม่ใส่อะไรลงไป วัตถุดิบที่กองอยู่ด้านข้างได้แก่ขิง ขึ้นฉ่ายไต้หวัน กระเทียม ถั่ว และหมัก

แฉร์แฉเข้าไปยืนดูใกล้ๆ อยู่ครู่ใหญ่จนกระทั่งหญิงชราเดินออกจากตัวบ้านมาถาม "หนึ่ห่าว เย่าซือมา (ยินดีต้อนรับ จะกินไหม)"

"บู้เย่า (ไม่ละ)" เขาตอบด้วยภาษาจีนกลาง "หว่อไ้เจ้าเหริน (ผมตามหาคนอยู่) คุณพอรู้จักคนที่ชื่อหวงซุนหยุนไหมครับ"

หญิงชราส่งสายตามองสำรวจแล้วหันกลับไปเขย่ากระทะจิ้น "ไม่ยักสู้จัก"

"แปลกแฮะ...แถวนี้มีร้านอื่นที่ขึ้นป้ายว่า '蒜香小捲' อีกไหม"

"มีที่นี้ที่เดียวแหละ" หญิงชราตอบอย่างมีลึบลมคมในผิวดปกติ "นายมาจากไหนละ"

24 แพ้มคตีพิทวงของนักประเีนอัจฉริยะ Q 8

"เกาะตาศีตีศรีบ เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนโพ้นทะเลของฝรั่งเศสที่ชื่อ เฟรนช์โปลินีเซีย ผมทำงานอยู่กรมส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เมืองปาเปเอเต คืออย่างนี้ครับ...เกาะตาศีตีมีรีสอร์ทโด่งดังชื่อรังกีรว ที่นั่นฝนตกน้อยมาก ไมล์ อากาศแจ่มใสบ่อยๆ ก็ดีอยู่หรอก แต่มันก็ทำให้เกิดปัญหาขาดแคลน น้ำอย่างรุนแรง ที่นั่นมีธรรมชาติเป็นจุดขายเลยตั้งโรงงานผลิตน้ำจืดจาก น้ำทะเลไม่ได้"

"นายสาธยายอะไรอยู่"

"ก็คือว่าทางรัฐบาลเลยอยากหาทางแก้ปัญหาขาดแคลนน้ำของรังกีรว พอตีว่าคุณคนที่ชื่อหวงซุนหยุนซึ่งอาศัยอยู่แถวนี้ส่งเมลมาบอกว่าค้นพบเชื้อ กรองที่จะช่วยเปิดศักราชใหม่ให้กับการผลิตน้ำจืด...บอกตามตรงว่ามีหลายเสียง ลงความเห็นว่ามันเป็นเรื่องหลอกลวง แต่บางเสียงก็อยากพิสูจน์ให้เห็นใจ ผมเลย ถูกส่งมาไกลถึงนี้"

"เฮอะ" หญิงชราแค้นหัวเราะ

"เอ๋ มีอะไรหรือเปล่าครับ..."

"เปล่า" เธอเทน้ำมันกลงในกระทะจีน "ก่อนหน้านายก็มีชาวต่างชาติ เข้ามาถามเรื่องแบบเดียวกันนี้เหมือนกัน"

"หืม แปลว่ามีคนต้องการแย่งซื้อมาจากทั่วโลก...คุณช่วยพาผมไป พบเขาหน่อยได้ไหมครับ เราคงยอมให้รายอื่นตัดหน้าไปไม่ได้"

"ก็บอกแล้วไงว่าฉันไม่รู้จักคนชื่อหวงซุนหยุนอะไรนั้น น้ำทะเลจะเป็น ยังไงก็เรื่องของมันลี ลงทุนต่อมาไกลเพียงเพราะอีเมลฉบับเดียวเนี่ยนะ นำเห็นใจอยู่หรอก แต่นายคงโดนต้มแล้วมากกว่ามั้ง"

โดนต้ม...หมายถึงโดนหลอกนะเธอ

ก็เป็นไปได้อยู่หรอก ไมลี มันเป็นเรื่องเพื่อฝันซัดๆ ที่ชุมชนบ้านนอก แบบนี้จะมีการค้นพบถึงขั้นเปลี่ยนแปลงโลกได้

เมื่อมาเยือนถึงสถานที่จริงแฉร์แฉร์ได้แน่ใจ อีเมลที่ส่งมาถึงรัฐบาล คงเป็นแค่เรื่องล้อเล่น ลงความเห็นแบบนี้คงถูกต้องแล้ว

พอคิดได้อย่างนั้นชายหนุ่มก็คอดก ถอนหายใจยาว แทบลงไปกองกับ

พื้นด้วยเหนียวล้าจากการเดินทาง

แฉร์แหวหลุดปากบ่น "อุตล้าห์นี่เครื่องบินมาตั้งสิบสองชั่วโมงแต่กลับต้องคว้าน้ำเหลวอีกแล้วว่ะ..."

หญิงชราแนะนำจริงจัง "นายรู้จักเฮลโล คิตตี้ไหม ร้านขายของเบ็ดเตล็ดของลูกพี่ลูกน้องฉันมีคิตตี้ขายอยู่เพียบเลย ซื้อมากลับไปเป็นของฝากสิ อย่างน้อยก็ดีกว่ากลับมือเปล่า"

"ไม่ล่ะครับ คิตตี้นี่ะ ประเทศญี่ปุ่นข้างๆ นี้ขายกันเกร่อจนแทบเอียนไม่ใช่หรอ"

"ไม่หรอก คิตตี้ไม่มีวันเอียน"

"มันก็จริงหรอก...เฮ้อ นั่นช่วยทำเมนูนั้นเพื่อสักงานได้ไหมครับ กำลังหิวอยู่เลย"

เขารับจานอาหารแล้วหยิบตะเกียบซึ่งไม่คุ้นเคยขึ้นมา เสี่ยงคันมะพร้าวซึ่งโยกตามลมช่างน่ารำคาญ ไหนๆ ก็ไหนๆ ใช้งับคราวนี้แะไปเที่ยวญี่ปุ่นดีกว่า ได้ยินว่าตอนนี้อยู่ในฤดูหนาวที่ต้องอาศัยเตาผิง แต่ไม่เป็นไร เพราะตอนนี้หัวใจเขาหนาวเหน็บยิ่งกว่าไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)